

Člověk a jeho svobodná vůle.

Aby o ní mohl být dán ucelený obraz, musí být připojené mnohé ležící mimo to, které svými účinky hlavní věc více nebo méně ovlivňuje!

Svobodná vůle! Je to něco, před čím se dokonce i významní lidé zamyšleně pozastavují, protože při zodpovědnosti podle zákonů spravedlnosti musí také bezpodmínečně existovat možnost svobodného rozhodnutí.

Kam se obrátíme, odevšad přichází volání: Jak má být v člověku svobodná vůle, když ve skutečnosti existuje prozřetelnost, vedení, předurčení, vlivy hvězd a karma ¹⁾? Člověk je tlačěn, hoblován, formován, ať chce nebo ne!

S horlivostí vrhají se vážně hledající na všechno, co hovoří o svobodné vůli, ve zcela správném poznání, že právě o ní je třeba nutně podat vysvětlení. Pokud toto schází, nemůže se člověk také správně postavit, aby se ve velkém stvoření udržel tím, čím skutečně je. Když však nemá ke stvoření správný postoj, musí v něm zůstat cizincem, bude bloudit a musí se nechat tláčit, hoblovat a formovat, protože mu schází vědomí cíle. Tak vyplývá pak z jednoho druhé a přirozeným důsledkem stal se nakonec člověk tím, čím je dnes, tím, čím však ve skutečnosti být nemá!

Jeho velikou chybou je, že neví, kde vlastně spočívá jeho svobodná vůle a jak se projevuje. Tato skutečnost také ukazuje, že cestu ke své svobodné vůli úplně ztratil a neumí ji již více nalézt.

Počátek této cesty k pochopení již není nahromaděním navátého písku znatelným. Stopy jsou zaváty. Člověk pobíhá váhavě v kruhu, při tom se unavuje, dokud čerstvý vítr cestu konečně zase neuvolní. Že se při tom nejprve veškerý navátý písek zvedne ve zběsilém, zmatek odnášejícím víru a ještě než je odvanut, může zkalit mnohý zrak, který dychtivě hledá dál na tuto cestu vstup, je ovšem samozřejmé. Z tohoto důvodu musí být každý maximálně ostražitý, aby si svůj pohled udržel volný, dokud nebude také poslední prášek tohoto navátého písku odvanut. Jinak může se stát, že cestu snad uvidí, avšak lehce zkaleným zrakem šlápne vedle, klopýtne, upadne a je ztracen, máje cestu již před sebou. —

Nepochopení, kterým lidé stále znovu houževnatě prokazují skutečnou existenci svobodné vůle, tkví hlavně v neporozumění toho, čím skutečně svobodná vůle je.

Vysvětlení sice spočívá již v samotném názvu, avšak jako všude, tak také zde se nevidí to skutečně jednoduché pro samou jednoduchost, nýbrž hledá se na špatném místě, a nepřichází se tím také k možnosti si svobodnou vůli představit.

Pod vůlí rozumí dnes největší počet lidí násilný postoj pozemského mozku, když rozum vázaný na prostor a čas udává a vymezuje určitý směr pro myšlení a cítění.

To však není svobodná vůle, nýbrž vůle svázaná pozemským **rozumem!**

Tato mnoha lidmi používaná záměna přináší velký omyl a staví zeď, která znemožňuje poznání a pochopení. Člověk se pak diví, když při tom nachází mezery, naráží na rozpory a není

schopen do toho vnést žádnou logiku.

Svobodná vůle, která sama tak pronikavě účinkuje ve vlastním životě, že daleko proniká na onen svět, která duši vtiskuje svou pečeť a je schopna ji zformovat, je zcela jiného druhu. Je mnohem větší, než aby byla tak pozemská. Nestojí proto také v žádném spojení s pozemským, hrubohmotným tělem, tedy také ne s mozkem. Spočívá výhradně v duchu samotném, v duši člověka.

Kdyby člověk neuděloval rozumu znovu a znovu neomezenou nadvládu, tak mohla by daleko vidící svobodná vůle jeho duchovního, vlastního „já“ předepisovat jemným cítěním směr rozumovému mozku. Tím musela by pak vázaná vůle, která je bezpodmínečně nutná k provedení všech pozemských a na prostor a čas vázaných účelů, velmi často se dát jinou cestou, než je tomu nyní. Že tím také osud nabere jiný směr, je snadno vysvětlitelné, protože karma nastoupením jiných cest napíná také jiná vlákna a přináší jiné vzájemné působení.

Toto vysvětlení nemůže samozřejmě přinést ještě žádné pravé porozumění pro svobodnou vůli. Má-li být o tom vykreslen celkový obraz, musíme vědět, jak se svobodná vůle již projevovala. Také jakým způsobem nastalo tak často mnohostranné spletení již stávající karmy, které je schopné ve svých účincích svobodnou vůli tak zastříit, že její existenci je možné poznat jen ztěží nebo zcela vůbec.

Takovéto vysvětlení je však možné poskytnout pouze tehdy, jestliže přehlédneme zpět celý vývoj duchovního člověka, abychom vyšli až od okamžiku, ve kterém se duch - jádro člověka - poprvé noří do jemnohmotného obalu, nejzazšího okraje

hmotnosti. —

Pak vidíme, že člověk naprosto není tím, čím se být domnívá. Nemá již více ve své kapse bezpodmínečné právo na blaženost a věčný trvale osobní život ²⁾. Výrok: „Všichni jsme dětmi Božími“ je falešný v lidmi chápaném nebo zamýšleném smyslu! Dítětem Božím **není** každý člověk, nýbrž pouze tehdy, když se k tomu vyvine.

Člověk je jakožto duchovní zárodek do stvoření vnořen. Tento zárodek nese všechno v sobě, aby se mohl vyvíjet k osobně vědomému dítěti Božímu. Přitom se však předpokládá, že příslušné schopnosti k tomu rozvine, bude je udržovat a nenechá je zakrtnět.

Veliký a mocný je tento proces, a přece zcela přirozený na každém stupni dění. Nic při tom nestojí mimo logický vývoj; neboť logika je ve všem Božím působení, protože je dokonalé a všechno dokonalé nesmí postrádat logiku. Kterýkoliv z těchto zárodků ducha nese v sobě stejné schopnosti, protože přece pochází z jednoho Ducha, a každá z těchto jednotlivých schopností skrývá zaslíbení, jehož splnění bezpodmínečně následuje, jakmile je schopnost přivedena k vývoji. Avšak také jen tehdy! To je výhled **každého** zárodku při setbě. A přece ... !

Vyšel rozsévač, aby rozséval: Tam, kde se Božské, věčné vznáší nad stvořením, a kde nejjemnohmotnější ze stvoření dotýká se bytostného, je pole k výsevu lidských duchovních zárodků. Jiskřičky vychází z bytostného přes jeho hranici a noří se do panenské půdy jemnohmotné části stvoření, jako při elektrických výbojích bouřky. Je to, jako by tvůrčí ruka Ducha Svatého rozsévala semena do hmoty.

Zatímco se osivo vyvíjí a pozvolna dozrává ke sklizni, mnohá semena se ztratí. Nevzešla, to znamená, že nerozvinula své vyšší schopnosti, nýbrž uschla nebo shnila a musela se ve hmotnosti ztratit. Avšak ta, která vzešla a pozdvihla se nad pole, budou při sklizni přísně tříděna a prázdné klasy budou odděleny od plných. Po sklizni bude pak ještě pečlivě oddělena pleva od pšenice.

Takový je obraz vývoje ve velkém. Abychom nyní poznali svobodnou vůli, musíme podrobněji sledovat samotný vývoj **člověka**:

Jako nejvyšší, jako nejčistší je ve svém lesku věčné, Božské, původ všeho, počátek a konec, obklopené světlym bytostným.

Když jiskra přeskočí z bytostného do půdy jemnohmotných výběžků hmotnosti stvoření, tak uzavře se kolem této jiskry ihned plynný obal ze stejné hmotného druhu této nejjemnější oblasti hmotnosti. Tím vstupuje duchovní zárodek člověka do stvoření, které je jako všechno hmotné podrobeno změně a zániku. Je ještě prost karmy a očekává věci, které mají přijít.

Až do těchto nejzazších výběžků zasahují záchvěvy silných prožitků, které nepřetržitě probíhají uprostřed stvoření ve veškerém vývoji a zániku.

I když jsou to také jen nejjemnější náznaky, které procházejí touto plynou jemnohmotností jako dech, tak přece stačí, aby probudily v duchovním zárodku citové chtění a upoutaly jeho pozornost. Dožaduje se „mlsání“ z tohoto nebo onoho záchvěvu, následovat ho nebo, když se to má jinak vyjádřit,

chce se jím nechat přitáhnout, což je totéž jako nechat se přivábit. V tom spočívá první rozhodnutí mnohostranně nadaného duchovního zárodku, který je nyní přitahován podle vlastního rozhodnutí sem nebo tam. Při tom navazují se již také první nejtenčí vlákna ke tkanivu, které má být pro něj později jeho kobercem života.

Nyní může však rychle se vyvíjející zárodek využít každý okamžik, aby se oddal jiným záchvěvům trvale a rozličně křížícím jeho cestu. Jakmile s tím započne, tedy přeje si to, změni tím svůj směr a následuje nově zvolený druh nebo, jinak řečeno, nechá se jím přitahovat.

Svým přáním je schopen jako kormidlem změnit směr v prouděních, jakmile se mu některé již nelíbí. Tak je schopen tu i tam „ochutnávat“.

Při tomto ochutnávání dozrává čím dál tím víc, získává pozvolna rozlišovací schopnost a konečně i schopnost úsudku, až nakonec stále vždy vědoměji a jistěji sleduje určitý směr. Jeho volba záchvěvů, které je ochoten následovat, nezůstává přitom bez hlubšího účinku na něj samotného. Je jen zcela přirozeným důsledkem, že tyto záchvěvy, ve kterých svým svobodným chtěním tak říkajíc plave, ovlivňují duchovní zárodek ve vzájemném působení odpovídající svému druhu.

Duchovní zárodek má však sám v sobě **jen ušlechtilé a čisté** schopnosti! To je ta hřivna, se kterou má ve stvoření „lichvařit“. Oddává-li se ušlechtilým záchvěvům, tak tyto záchvěvy ve vzájemném působení probudí schopnosti spočívající v duchovním zárodku, zburcují je, posílí a vypěstují, takže budou postupem času nést bohaté úroky a šířit velké požehnání ve stvoření.

Takový dorůstající duchovní člověk stává se tím dobrým hospodářem.

Rozhodne-li se však převážně pro záchvěvy neušlechtilé, tak ho to může postupně ovlivnit tak silně, že na něm jejich druh zůstává lpět a vlastní čisté schopnosti duchovního zárodku zahálí, přebují a nenechají dojít k vlastnímu probuzení a rozkvětu. Tyto schopnosti budou nakonec považovány za skutečně „zakopané“, čímž se dotyčný člověk stává špatným hospodářem s hřivnou mu svěřenou.

Duchovní zárodek není tedy schopen být sám od sebe nečistý, protože přichází z čistého a nese v sobě jen čistotu. Avšak po svém ponoření se do hmotnosti může pak také svůj hmotný obal „ochutnáváním“ nečistých záchvěvů podle vlastního chtění, tedy formou pokušení pošpinit, může si tím dokonce zevně **osvojit** duševní nečistotu jejím silným přebujením přes ušlechtilé vlastnosti, čímž nabývá nečistých vlastností, na rozdíl od přinesených a zděděných duchovních schopností. Duše je jen nejjemnohmotnější, plynný obal ducha a existuje **jen** v hmotném stvoření. Po případném návratu do výše ležícího čistě-duchovně-bytostného je duše odložena a zůstává už jen duch, který by jinak vůbec nemohl přes hranici hmotného stvoření vejít do duchovna. Jeho opětovný vstup, jeho návrat nastává však potom v živé, vědomé formě, kterou tato vycházející jiskra na počátku ještě neměla.

Každá vina a veškerá karma je **jen hmotná!** Existuje jen uvnitř hmotného stvoření, nijak jinak! Nemůže také přejít na ducha, nýbrž se na něj jen zavěsit. Proto je možné **očistně smýt** každou vinu.

Toto poznání nic nevyvrací, nýbrž jen potvrzuje vše, co náboženství a církve obrazně říkají. Především poznáváme vždy čím dál více velikou Pravdu, kterou Kristus přinesl lidstvu.

Je také samozřejmé, že duchovní zárodek, který se ve hmotnosti zatíží nečistým, nemůže s tímto břemenem opět nazpátek do duchovna, nýbrž musí zůstat ve hmotnosti tak dlouho, až tuto zátěž odloží, až se od ní může uvolnit. Při tom musí přirozeně zůstat vždy v oblastech, do kterých ho nutí tíže jeho břemene, k čemuž je směrodatná větší nebo menší míra znečištění. Nepodaří-li se mu zbavit se zátěže až do dne Soudu a odhodit ji, tak nemůže se i přes stále trvající čistotu duchovního zárodku, který se však nemohl vlivem přebujelosti nečistého odpovídat svým vlastním schopnostem rozvinout, povznést vzhůru. Nečistota drží ho svou tíží zpět a táhne ho se vším hmotným do rozkladu ³⁾.

Čím je duchovní zárodek ve svém vývoji vědomější, tím více zachycuje jeho vnější obal vzhled vnitřního, osobitého druhu. Buď podle ušlechtilého úsilí, nebo neušlechtilého, tedy je pěkný, nebo nehezký.

Každý obrat, který učiní, vytváří uzel ve vláknech, která za sebou táhne, která při mnoha bludných cestách, při častém rozhodování se sem a tam, mohou se v hojnosti smyček stát síti, do které se zaplete, čímž v ní buď zahyne, protože ho pevně drží, nebo se musí z ní vytrhnout násilím. Záchvěvy, kterým se na své cestě mlsaje nebo vychutnáváje poddal, zůstávají s ním svázané a táhnou se za ním jako vlákna, čímž mu však také trvale posílají své druhy záchvěvů. Zachová-li tedy dlouhou dobu vnitřně stejný směr, tak mohou daleko nazpět ležící vlákna působit v nezmenšené síle stejně jako ta bližší. Změní-li však svůj směr, tak

stane se zkřížením ovlivňování nazpět ležícími záchvěvy pozvolna slabší, protože musí napřed projít uzlem, který na ně působí brzdícím účinkem, protože zauzlení přináší již spojení a splynutí s novým, jinorodým směrem. Následný nový směr ve svém jiném druhu působí na ten dosavadní i nadále rozkladně a rušivě, pokud nepatří k podobnému druhu jako ten první. Tak jde to stále dál. Vlákna stávají se s vzrůstem duchovního zárodku hustšími a silnějšími, tvoří karmu, jejímž důsledkem může být nakonec tak velké nabytí moci, že to k duchu přidruží ten či onen „sklon“, který je schopen nakonec omezit jeho svobodný úmysl a dát mu již předem odhadnutelný směr. Tím je pak svobodná vůle zatemněna a nemůže se již jako taková projevovat.

Na počátku je tedy existující svobodná vůle a jen později je tak mnohá vůle zatížena takovým způsobem, že je již zmíněným postupem silně ovlivněna, a tudíž nemůže již více být vůlí svobodnou.

Tímto způsobem se musí přibližovat stále více a více se vyvíjející duchovní zárodek vždy blíže k zemi, protože od ní vycházejí nejsilnější záchvěvy a on stále vědoměji směřuje tyto následuje, nebo lépe řečeno nechá se jimi „přitahovat“, aby mohl podle své náklonnosti zvolené druhy vychutnávat stále silněji. Chce přejít od mlsání ke skutečnému „ochutnávání“ a k „užívání si“.

Záchvěvy od země jsou proto tak silné, protože zde k nim přistupuje něco nového, něco velmi silného: hrubohmotně-tělesná pohlavní síla ⁴⁾!

Tato má za úkol a schopnost „**prožhavit**“ celé duchovní cítění. Teprve tím dostává duch skutečné spojení s hmotným

stvořením, a proto také teprve tím v něm může být činný v plné síle. Pak drží vše, co je nutné, aby si ve hmotnosti zjednal plné uplatnění, aby tím ve všech směrech stál pevně, mohl působit pronikavě a nutícím způsobem, být proti všemu vyzbrojen a také mít proti všemu ochranu.

Proto ty nesmírné vlny síly, jež vychází z prožitků, které jsou dosahovány lidmi na zemi. Sahají však vždy jen tak daleko, kam dosahuje hmotné stvoření, avšak zachvívají se v něm až k nejjemnějším výběžkům.

Člověk na zemi, který by byl vysoce duchovní a ušlechtilý a přistupoval by proto ke svým bližním s vysokou, duchovní láskou, musel by jim zůstat cizí, nemohl by se jim vnitřně přiblížit, jakmile by byla vyloučena jeho pohlavní síla. Chyběl by tím most k porozumění a duševnímu procítění, tudíž by byla propast.

Avšak v okamžiku, kdy tato duchovní láska vchází do čistého spojení s pohlavní silou a je od ní prožhavana, dostává proud pro veškerou hmotnost úplně jiný život, stává se tím pozemsky skutečnější a je tím schopna plně a srozumitelně působit na pozemské lidi a celou hmotnost. Teprve tak je jimi přijata a procítěna a může přinést požehnání do stvoření, které má lidský duch přinášet.

Něco mocného spočívá v tomto spojení. **To** je také vlastní cíl a alespoň **hlavní účel** tohoto pro mnohé tak tajemného a mocného přirozeného pudu tím, že nechá duchovní ve hmotnosti rozvinout se k plné síle působení! Bez něj by zůstalo hmotnosti příliš cizí, než aby se mohlo správně projevovat. Účel plození přichází teprve v **druhé** řadě. Hlavní věcí je, aby tímto spojením v lidech nastal rozmach. Tím dostává lidský duch také svou plnou

sílu, svou vřelost a životnost a je s tímto dějem tak říkajíc hotov.
Proto však nastává také teprve zde jeho plná zodpovědnost!

Moudrá spravedlnost Boží dává však také člověku na tomto významném bodu obratu současně nejen možnost, nýbrž dokonce i přirozený impulz k tomu, aby veškerou karmu, se kterou svou svobodnou vůli až doposud zatížil, lehce setřásl. Tím je člověk schopen vůli opět úplně osvobodit, aby se pak stal vědomým dítětem Božím, mocně stojícím ve stvoření, působícím v jeho významu a stoupajícím k výšinám v čistých, vznešených citech, kam ho to pak přitahuje, jakmile odloží své hrubohmotné tělo.

Když to člověk neučiní, tak je to jeho vina; neboť se vstupem pohlavní síly pohne se v něm v první řadě mocná síla rozmachu směrem vzhůru k ideálům, ke krásnému a čistému. U nezkaženého mládí obojího pohlaví je možné to vždy zřetelně pozorovat. Odtud dospělými žel často jen zesměšňované blouznění mládí, které nelze zaměňovat s dětskými léty. Proto přichází také v těchto letech nevysvětlitelné lehce zádumčivé, vážností prodchnuté city. Hodiny, ve kterých se zdá, jako by jinoch či dívka měli nést celou bolest světa, kdy k nim přistupuje tušení hluboké vážnosti, nejsou neopodstatněné. Také ten často se vyskytující pocit nepochopení nese v sobě ve skutečnosti mnoho pravdy. Je to dočasné poznání falešného utváření okolního světa, který nechce ani nemůže chápat posvátné nakročení k čistému vzletu do výše a je spokojen teprve tehdy, když jsou tyto tak silně napomínající city ve zrajině duši strženy dolů, do jim lépe srozumitelné „reálnosti“ a střízlivosti, což považují za lidstvu lépe se hodící a což ve svém jednostranném rozumovém smyslu pokládají za jediné normální.

Přesto však jsou nesčetní zkostnatělí materialisté, kteří ve stejném období svého bytí pocítili právě takové vážné napomínání a dokonce tu i tam někdy rádi hovoří s lehkým nádechem určité citovosti o zlaté době první lásky, dokonce i o lítosti, která bezděčně vyjadřuje určitou bolest nad něčím ztraceným, co nejde blíže označit. A všichni v tom mají pravdu! Bylo jim vzato to nejvzácnější, nebo to sami lehkomyšlně zahodili, když v šedi práce všedního dne nebo za posměchu takzvaných „přátel“ a „přítelkyň“ či špatnou četbou i příklady bázlivě zahrabali klenot, jehož lesk přesto tu a tam během dalšího života opět proniká ven a nechá při tom na okamžik rozbušit neuspokojené srdce v nevysvětlitelné záplavě tajemného smutku a touhy.

Jestliže tyto city vždy opět také rychle zaženou a drsně se vysmějí jim i sobě samým, tak to svědčí přece o existenci tohoto pokladu, a jsou naštěstí jen nemnozí, kteří mohou potvrdit, že takové city nikdy neměli. Takové je možné také jen litovat; neboť nikdy nežili.

Avšak právě takto zkažení, nebo řekněme politováníhodní, cítí pak touhu, když se jim naskytne příležitost setkat se s člověkem, který tuto sílu vzletu správným postojem využívá, který tedy se tím stal čistým a již na zemi vnitřně vysoko stojícím. Následkem tohoto druhu touhy u těchto lidí je však ve většině případů nejprve nechtěné poznání vlastní nízkosti a promeškání, což pak přechází v nenávist, která je schopna se vystupňovat až ke slepému vzteku. Nezřídka také dochází k tomu, že nápadně duševně již vysoce stojící člověk přitáhne na sebe nenávist celých davů, aniž by k tomu sám skutečně poskytl zevně znatelný důvod. Takové davy neumí pak nic jiného než křičet: „Ukřižujte, ukřižujte

ho!“. Z tohoto důvodu tak veliká řada mučedníků, kterou zaznamenaly dějiny lidstva.

Příčinou je divoká bolest nad tím, že vidí u jiných něco drahocenného, co oni sami ztratili. Je to bolest, kterou znají jen jako nenávist. U lidí s větší vnitřní vřelostí, kteří byli jen strhováni špatnými příklady nebo zataženi do špíny, projeví se při setkání s vnitřně vysoce stojícím člověkem touha po tom, co sami nedosáhli, také často v bezmezné lásce a úctě. Kamkoliv také takovýto člověk přijde, jsou druzí jen pro, nebo proti němu. Lhostejnost není schopna obstát.

Tajemně vyzařující půvab nezkažené dívky nebo nezkaženého jinocha není nic jiného než jejich okolím skrze silné záchvěvy pociťované **čisté** vzednutí probuzené pohlavní síly v zasnoubení s duchovní silou k vyššímu, nejušlechtilejšímu! Pečlivě Stvořitel pamatoval na to, aby toto u člověka nastalo teprve ve věku, kdy si může být plně vědom svého chtění a jednání. Pak nastává doba, ve které je schopen hravě setřást a měl by setřást ve spojení s plnou silou v něm spočívající vše, co leží nazpět. Mohlo by to dokonce samo od sebe odpadnout, pokud by si člověk uchoval chtění k dobru, k čemuž ho to neustále v této době tlačí. Pak by mohl, jak cítění zcela správně naznačuje, snadno se vznést ke stupni, na který jako člověk patří! Povšimněte si zasněnosti nezkaženého mládí! Není to nic jiného než cit vzednutí, chtění se odtrhnout ode vši špíny, žhavá touha po ideálu. Ženoucí neklid je však znamením nepromeškat čas, nýbrž energicky setřást karmu a započít se vzestupem ducha.

Proto ten velký význam, ten velký bod obratu, kterým země pro člověka je!

Je to něco nádherného, stát v této uzavřené síle a v ní a s ní působit! Pokud je dobrý směr, který člověk zvolil. Není však také nic žalostnějšího, než tyto síly jednostranně vyplývat ve slepém opojení smyslů, a svého ducha tím ochromit a sebrat mu velkou část podnětů, které tak nutně potřebuje, aby se vzchopil.

A přece ve většině případů člověk promešká toto tak cenné přechodné období, nechá se „vědoucím“ okolím zavést na falešné cesty, které ho drží nízko, a žel příliš často ho dokonce i vedou dolů. Tím není schopen odvrhnout s ním svázané zakalené záchvěvy, jimž se naopak dostává jen nového přílivu sil, a omotávají tak jeho svobodnou vůli stále více a více, až ji pak není schopen rozpoznat.

Tak je tomu při **první** inkarnaci na zemi. Při dalších nutně nastávajících inkarnacích přináší si člověk s sebou mnohem silnější karmu. Možnost jejího odvržení je však navzdory tomu dána pokaždé znovu a žádná karma nemůže být silnější než v plné síle přicházející duch člověka, jakmile se mu dostane prostřednictvím pohlavní síly úplného spojení s hmotností, ke které přece patří i karma.

Promeškal-li však člověk tyto doby k odvržení své karmy a s tím spojené znovunabytí své svobodné vůle, zapletl-li se ještě více, klesl-li snad dokonce hluboko, tak se mu přesto nabízí také nadále mocný spojenec ke zdolání karmy a ke vzestupu. Největší vítěz, který existuje a který je schopen všechno přemoci. Moudrost Stvořitelova přinesla s sebou do hmotnosti to, že uvedené doby nejsou jedinými, ve kterých může člověk najít možnost rychlé pomoci, ve kterých je schopen nalézt sám sebe a svou vlastní hodnotu, a dokonce k tomu dostane i neobvykle silný impuls, aby byl na to upozorněn.

Tato kouzelná moc, která je každému člověku během celého jeho pozemského bytí neustále ochotně připravená ku pomoci, která však také vzniká spojením pohlavní síly se silou duchovní a může přivodit odvržení karmy, je **láska!** Ne žádostivá láska hrubohmotného, nýbrž vysoká, čistá láska, která nezná a nechce nic jiného než dobro milovaného člověka, která nikdy nemyslí na sebe. Ona patří také do hmotného stvoření a nevyžaduje žádného odříkání, žádnou askezi, ale chce vždy jen to nejlepší pro druhého, strachuje se o něj, trpí s ním, avšak sdílí s ním také radost.

Jako základ má podobné ideální toužebné city nezkaženého mládí při vstupu pohlavní síly, avšak odpovědného, tedy zralého člověka vybičuje také k plné síle celé jeho dovednosti až k hrdinství, takže tvůrčí a bojovná síla je napjata k nejvyšší intenzitě. Při tom není stanovena žádná věková hranice! Jakmile člověk poskytne prostor čisté lásce, ať již muže k ženě či naopak, nebo k příteli, k přítelkyni, k rodičům a k dítěti, na tom nezáleží, jen je-li čistá, tak přináší jako první dar příležitost k odvržení veškeré karmy, která se pak uvolní už jen „symbolicky“⁵⁾, k rozkvětu svobodné a vědomé vůle, která může směřovat **jen** vzhůru. Jako přirozený následek začíná pak vzestup, vykoupení z nedůstojných pout, která ho drží dole.

První cit, který se pohne při probuzení čisté lásky, je domněnka bezcennosti oproti milované osobě. Jinými slovy lze tento děj označit jako nastupující skromnost a pokoru, tedy přijetí dvou velkých ctností. Pak připojuje se k tomu touha chtít nad druhým držet ochrannou ruku, aby se mu nestala ze žádné strany křivda, nýbrž aby jeho cesta vedla přes rozkvetlé a slunné pláně. „Chci tě nosit na rukou“ není žádný prázdný výrok, nýbrž

zcela správně označuje vzrůstající cit. V tom však spočívá vzdání se vlastní osoby, velká vůle sloužit, která by sama mohla stačit k odvržení veškeré karmy v krátké době, pokud však vůle trvá a nevytváří snad místo čistě smyslným pudům. Nakonec přichází při čisté lásce ještě vroucí přání moci učinit pro milovaného něco skutečně velkého v ušlechtilém smyslu, nezranit nebo nezarmoutit ho žádným posunkem, žádnou myšlenkou, žádným slovem a ještě mnohem méně nepěkným skutkem. Nejněžnější ohleduplnost stává se živoucí.

Jde pak o to, tyto čisté city pevně udržet a postavit je nade vše ostatní. Nikdy pak člověk nebude chtít nebo dělat něco zlého. On toho jednoduše není schopen, nýbrž má v tom naopak nejlepší ochranu, největší sílu, rádce a pomocníka s nejlepšími záměry.

Proto poukazoval také Kristus opět znovu na všemocnost lásky! Jen tato vše přemáhá, všechno dovede. Avšak vždy jen za předpokladu, že to není pozemsky žádostivá láska, která v sobě nese žárlivost a jí podobné neřesti.

Stvořitel tím ve své moudrosti vhodil do stvoření záchranný kruh, který nejednou narazí na **každého** člověka v pozemském životě, aby se ho přidržel a povznesl se vzhůru!

Tato pomoc je zde pro všechny. Nedělá žádného rozdílu, ani ve stáří, ani v pohlaví, ani u chudých, ani bohatých, u vznešených nebo u prostých. Proto je láska také největším darem Božím. Kdo to pochopil, ten je jist záchranou z každé nouze a každé hlubiny! Osvobozuje se, dosahuje tím opět co nejrychleji a nejsnáze nezkalenou svobodnou vůli, která ho vede směrem vzhůru.

I kdyby ležel v hlubinách, které ho musí dohnat k zoufalství, láska je schopná ho bouřlivou mocí vytrhnout vzhůru ke Světlu, k Bohu, který je sám Láska. Jakmile v člověku vlivem nějakého podnětu ožije čistá láska, má také bezprostřední spojení s Bohem, prapůvodem veškeré lásky, a má tudíž také tu nejsilnější pomoc. Kdyby však člověk všechno získal, a lásku by **neměl**, tak by byl přece jen kov zvučící nebo zvon znějící, tedy bez tepla, bez života ... nic!

Nalezne-li však k některému svému bližnímu opravdovou lásku, která se pak snaží druhému milovanému člověku přinášet jen světlo a radost, a ne ho nesmyslnou žádostí strhávat dolů, nýbrž ho povznášet v ochraně vzhůru, čímž mu **slouží**, aniž si je při tom vlastní služby vědom, protože se tím více stává nezištným poskytovatelem a dárce. A tato služba ho osvobozuje!

Mnozí si tu řeknou: Přesně to přece já dělám, nebo o to přinejmenším usiluji! Za vynaložení všech prostředků hledím ulehčit své ženě nebo rodině pozemský život, poskytnout jim požitky, přičemž se snažím zajistit tak mnoho prostředků, aby si mohli dovolit mít pohodlný, příjemný život a byli bez starostí. Tisíce budou se bít v prsa, cítit se povýšeně a pokládat se za kdovíjak dobré a ušlechtilé. Mýlí se! **To není** živá láska! Ta není tak pozemsky jednostranná, nýbrž nutí současně mnohem silněji k vyššímu, ušlechtilejšímu, ideálnímu. Zajisté, že nikdo nesmí beztrestně, tedy beze škody, opomíjet pozemsky nutné potřeby, nemá je nechávat bez povšimnutí, avšak tyto se mu nesmí stát hlavním předmětem myšlení a jednání. Nad tím vznáší se veliké a silné, pro mnohé tak tajuplné přání, aby skutečně mohl **být** před sebou samým **tím**, zač platí před tím, od něhož je milován. A toto

přání je pravá cesta! Vede vždy jen vzhůru.

Opravdová, čistá láska nepotřebuje být teprve ještě blíže vysvětlována. Každý člověk zcela přesně cítí, jak je uzpůsobena. Často se jen snaží, klamaje sám sebe, odvrátit se od ní, když při tom vidí a jasně cítí své chyby a jak je vlastně ještě od toho velmi vzdálen, aby skutečně a čistě miloval. Musí se však vzchopit, nesmí se váhavě zastavit a nakonec dojít k selhání; neboť není pro něj již žádné svobodné vůle bez opravdové lásky!

Jak mnoho příležitostí ke vzchopení se a rozmachu vzhůru je tedy lidem nabídnuto, aniž by je využili. Jejich nářky a hledání nejsou u většiny pravé! Oni ani nechtějí, jakmile k tomu mají něčím přispět, ať již také jen malou změnou svých zvyklostí a názorů. Z velké části to je lež a sebeklam! Bůh má přijít k nim a pozvednout je k sobě, aniž by měli zapotřebí se vzdát milého pohodlí a svého sebezbožňování. Pak by se také mohli uvolit připojit se, avšak ne bez toho, aby od Boha neočekávali ještě zvláštní dík.

Nechte tyto trubce jít ke zkáze jejich cestou! Nestojí za to, aby si někdo kvůli nim dával námahu. Znovu a znovu budou naříkavě a žadonivě míjet nabízející se příležitosti. Měl-li by se jí však takový člověk přece jednou chopit, tak by ji jistě oloupil o její nejvznešenější ozdobu, čistotu a nezištnost, aby tento nejvzácnější statek strhl dolů do bahna vášní.

Hledající a vědoucí měli by se konečně pohnout k tomu, aby se vyhýbali takovýmto lidem! Nemají se domnívat, že tím konají dílo Bohu milé, když Jeho Slovo a Jeho svatou vůli rozdávají neustále tak lacino a poučováním se je snaží nabízet, že to skoro budí zdání, jako by Stvořitel musel prostřednictvím svých

věřících chodit žebrať, aby rozšířil okruh stoupenců. Je to pošpinění, když je to nabízeno takovým, kteří po tom sáhnou špinavýma rukama. Nesmí se zapomínat na slova, která zakazují „házet perly sviním“.

A nic jiného to v takových případech není. Je to zbytečné mrhání časem, který se takovým způsobem už nebude moci promarnit, aniž by to nakonec zpětně neškodilo. Má být pomůženo jen hledajícím.

Všude se vynořující neklid v mnohých lidech, hloubání a hledání pozůstatků svobodné vůle jsou zcela oprávněny a jsou znamením, že je k tomu nejvyšší čas. Je to posíleno neuvědomělou předtuchou, že k tomu jednou může být příliš pozdě. To nyní udržuje hledání trvale živým. A přece je to z velké části nadarmo. **Většina lidí dneška nemůže více projevit svobodnou vůli, protože se příliš hluboce zapletli!**

Zaprodali a zašantročili ji ... pro nic!

Nemohou za to však nyní učinit zodpovědným Boha, jak se tak často stále znovu pokouší všemi možnými výklady, aby si sami rozmluvili myšlenky na vlastní na ně čekající zodpovědnost, nýbrž musí obvinít sami sebe. A kdyby tato sebeobžaloba byla také sebetrpčí a prostoupená nejhorší bolestí, tak by nemohla být dost silná, aby byla i jen částečným vyrovnáním za hodnotu ztraceného statku, který byl nesmyslně potlačen a promarněn.

Přesto však může člověk ještě najít cestu k jeho znovunabytí, jakmile se o to opravdově snaží. Ovšem vždy jen tehdy, pokud si to přeje z nejhlubšího nitra. Když toto přání v něm skutečně **žije** a nikdy neumdlévá. Musí v sobě nést k tomu to

nejtoutežbnější přání. A musel by k tomu nasadit celé své pozemské bytí, čímž by mohl přitom jedině získat; neboť znovunabytí svobodné vůle je pro člověka nanejvýš vážné a nezbytné! Namísto znovunabytí můžeme také říci vyhrabání nebo očištné omytí. To je samo o sobě právě totéž.

Pokud však člověk o tom jen **přemýšlí** a **hloubá**, ničeho nedosáhne. Největší námaha a vytrvalost musí při tom selhat, protože s myšlením a hloubáním není schopen překročit hranici času a prostoru, nemůže se tedy dostat až tam, kde spočívá řešení. A protože se myšlení a hloubání současně považuje za hlavní cestu k veškerému bádání, tak také není žádná vyhlídka k tomu, aby se mohl očekávat pokrok, kromě čistě pozemských věcí. Ledaže by se lidé v tomto od základu změnili.

Využijte času pozemského bytí! Myslete na velký bod obratu, který s sebou přináší vždy plnou zodpovědnost!

Dítě je z tohoto důvodu ještě duchovně nedospělé, protože u něj ještě není vytvořeno spojení mezi duchovním a hmotným prostřednictvím pohlavní síly. Teprve s okamžikem vstupu této síly dosahují jeho city takové intenzity, že mohou pronikavě prostupovat, přetvářet a nově formovat hmotné stvoření, čímž samočinně přebírá plnou a celou zodpovědnost. Před tím také vzájemné působení není tak silné, protože citová schopnost účinkuje mnohem slaběji. Při první inkarnaci na zemi nemůže být proto karma tak mocná, nýbrž nanejvýš má význam při zrození v tom, do jakých poměrů se zrození uskuteční, čímž duchu pomohou v jeho pozemském životě k rozuzlení karmy poznáním jeho vlastností. Přitažlivé body stejných druhů při tom sehrály velkou roli. Avšak všechno jen ve **slabém** smyslu. Vlastní plná síla a pronikavost karmy nastává teprve tehdy, jakmile se v člověku

spojí pohlavní síla s jeho silou duchovní, čímž se stane ve hmotném stvoření nejen plnohodnotný, nýbrž je může ve všech směrech daleko převýšit, jestliže se postaví odpovídajícím způsobem.

Až do té doby se také nemůže temno a zlo k člověku bezprostředně přiblížit. Dítě je před tím chráněno mezerou ke hmotnému. Je jako odděleno. Chybí tu most.

Proto bude mnohým posluchačům také srozumitelné, proč děti požívají mnohem větší ochrany před zlem, což je přece příslovečné. Avšak po stejné cestě, která tvoří vstupující pohlavní síle most a přes kterou může člověk kráčet ve své plné bojovné síle, je schopno pak přirozeně vstupovat k němu i všechno ostatní, pokud není dostatečně pozorný. V žádném případě se to však nemůže stát dříve, než má také on nutnou obrannou sílu. Ani na okamžik zde neexistuje žádná nerovnost, která by připouštěla omluvu.

Tím narůstá zodpovědnost rodičů do nezměrna! Běda těm, kteří vlastním dětem berou příležitost k odhození jejich karmy a ke vzestupu nemístnou ironií nebo falešnou výchovou, ne-li dokonce špatnými příklady, ke kterým také patří veškeré šplhounství v nejrůznějších oblastech. Pokušení pozemského života lákají beztak již k tomu či onomu. A protože se dospívajícím lidem neujasní jejich vlastní mocenské postavení, nevyužijí jeho sílu naprosto vůbec nebo jen velmi málo anebo ji promarní nezodpovědným způsobem, pokud ji nepoužijí dokonce chybně a špatně.

Tak působí potom při neznalosti neodvratná karma ve stále větší síle, vrhá své předem ovlivňující záření nějakým

sklonem tím či oním směrem a svírá tím vlastní svobodnou vůli při rozhodování, takže se tato stává nesvobodnou. Z toho rovněž vzešlo, že **většina** lidstva dnes již nemůže projevit žádnou svobodnou vůli. Tato většina se svázala, spoutala a zotročila vlastní vinou. Jak dětinsky a nedůstojně se lidé projevují tím, když se snaží odmítat myšlenky na bezpodmínečnou zodpovědnost a raději obviní Stvořitele z nespravedlnosti! Jak směšně zní výmluva, že oni přece dokonce žádnou vlastní svobodnou vůli nemají, nýbrž jsou řízeni, strkáni, hoblováni a formováni, aniž by proti tomu mohli něco dělat.

Kdyby si chtěli jen na okamžik uvědomit to, jak žalostnou roli skutečně hrají při takovém jednání. Kdyby chtěli především sami sebe jednou konečně kriticky pozorovat se zřetelem na jim propůjčené mocenské postavení, aby poznali, jak je nesmyslně vyplýtvati na drobnosti a nicotné pomíjivosti, jak za to povyšují tretky k opovrženíhodné důležitosti a cítí se být velkými ve věcech, ve kterých se musí jevit tak malými v poměru k jejich vlastnímu určení jakožto člověka ve stvoření. Člověk dneška je jako muž, kterému byla dána říše, a který dává přednost tomu, aby svůj čas promarnil s nejprostšími dětskými hračkami!

Je jen samozřejmé a nelze nic jiného očekávat, že mocné síly, které jsou člověku dány, musí ho rozdrtit, pokud je nedovede řídit.

Je nejvyšší čas ke konečnému probuzení! Člověk by měl plně zužitkovat čas a milost, které jsou mu darovány každým pozemským životem. Ještě netuší, jak je to již naléhavě nutné. V okamžiku, kdy nyní nesvobodnou vůli opět osvobodí, bude mu sloužit vše, co nyní se často zdá být proti němu. Právě i ta tak mnohými obávaná záření hvězd jsou tu jen k tomu, aby mu

sloužila a pomáhala. Lhostejno, jakého jsou druhu.

A každý to dokáže, a to také když na něm karma ještě mocně lpí! Také když se záření hvězd zdá být převážně nepříznivé. Nepříznivě to všechno účinkuje jen při nesvobodné vůli. Avšak také tam jen zdánlivě; neboť ve skutečnosti je to pro něj přece spásou, když si sám nijak jinak již neumí pomoci. Je tím donucen k obraně, k probuzení a bdění.

Strach ze záření hvězd není však na místě, protože průvodní jevy, které se tímto způsobují, jsou vždy jen karmickými vlákny, kterými to pro příslušného člověka proudí. Záření hvězd tvoří jen průplavy, do kterých je vtažena všechna karma, která se toho času kolem nějakého člověka vznáší, pokud se svým druhem hodí k příslušným stejnorodým zářením. Jsou-li tedy záření hvězd nepříznivá, tak bude pro člověka do těchto průplavů proudit jen vznášející se nepříznivá karma, která přesně odpovídá druhu záření, a nic jiného. Stejně tak při příznivém záření. Takto soustředěně vedená může se také člověku vždy citelně projevit. Kde však již nevyvstává žádná špatná karma, nebudou moci také nepříznivá záření hvězd špatně působit. Jedno nelze oddělit od druhého. Také v tom lze rozpoznat opět velkou lásku Stvořitele. Hvězdy hlídají nebo řídí účinky karmy. Špatná karma tudíž není schopna působit bez přerušení, nýbrž musí také ponechat člověku čas k oddechu, protože hvězdy září proměnlivě a špatná karma se v době příznivějších záření nemůže projevit! Musí se pak přerušit a čekat, až opět dojde k nepříznivým zářením, a nemůže tedy člověka tak snadno zcela utlačit. Neexistuje-li vedle špatné karmy člověka také karma dobrá, která se projeví při příznivém záření hvězd, tak je vynuceno příznivým zářením přece alespoň to, že v době příznivého záření nastane přerušení

utrpení.

Tak také při tom zasahují kola dění do sebe. Jedno pohání druhé v přísné důslednosti a současně střeží, aby se nemohly vyskytnout žádné nesrovnalosti. Tak jde to dále, jako u velkého soukolí. Ze všech stran zasahují ozubení kol ostře a přesně do sebe, všim dále pohybují a ženou vpřed k vývoji.

Uprostřed toho celého stojí však člověk s jemu svěřenou nesmírnou mocí a svým chtěním stanovuje směr tomuto mocného soukolí. **Avšak vždy jen pro sebe sama!** Může ho to vést vzhůru nebo dolů. Postoj samotný je rozhodující pro konečný cíl.

Avšak soukolí stvoření není z tuhého materiálu, nýbrž to jsou všechno živé formy a bytosti, které spolupůsobice vytváří tím mocnější vliv. Celé to podivuhodné tkaní slouží však pouze k tomu, aby člověku pomáhalo a sloužilo mu, dokud mezi ně nevrhá brzdivě v dětinském promarnění a falešném použití poskytnutou mu moc. On se musí konečně vřadit jinak, aby se stal tím, čím být má. Poslouchat neznamena ve skutečnosti nic více než chápat! Sloužit znamená pomáhat. Pomáhat však znamená vládnout. V krátké době může každý osvobodit svou vůli, jakou také má být. A tím se pro něj všechno obrátí, protože se napřed vnitřně obrátil on.

Avšak pro tisíce, pro statisíce, ba pro miliony lidí bude příliš pozdě, protože to nechtěly jinak. Je to přece pouze přirozené, že špatně usměrněná síla rozbije stroj, kterému by jinak sloužila, aby vykonala požehnanou práci.

A až to pak nastane, tak rozpomenou se všichni liknaví náhle opět na modlitbu, avšak už k tomu nebudou moci najít

správný způsob, který jedinečně by byl schopen přinést pomoc. Zjistí-li pak, že to selhalo, tak přejdou od zoufalství rychle k proklínání a budou obviňující tvrdit, že není žádného Boha, když něco takového připouští. Nechtějí věřit v neochvějnou Spravedlnost a právě tak v to, že jim byla dána moc všechno včas ještě změnit. A že jim to bylo také dosti často připomínáno.

Avšak s dětinským vzdorem požadují pro sebe milujícího Boha podle jejich mínění, který všechno odpustí. Jen v tom chtějí uznat Jeho velikost! Jak by měl tento Bůh podle jejich mínění pak jednat s těmi, kteří Ho vždy opravdově hledali, avšak právě pro toto hledání byli utiskováni, vysmíváni a pronásledováni od těch, kteří nyní očekávají odpuštění?

Blázni, kteří se ve své vždy nově chtěné slepotě a hluchotě řítí do zkázy, kteří si svou zkázu sami s horlivostí tvoří. Nechtě zůstanou ponechání temnotám, k nimž ve svém chtění vědět všechno lépe tvrdohlavě usilují. Jen skrze vlastní prožití mohou ještě přijít k vědomí. Proto je temnota také jejich nejlepší školou. Přece však přijde den, hodina, kdy také na tuto cestu je příliš pozdě, protože nebude již stačit čas, aby se ještě po konečném poznání skrze prožití odtrhli od temnot a povznesli vzhůru. Z tohoto důvodu je na čase konečně se vážně zabývat Pravdou.

1)

Osud

2) 3)

,

Přednáška: 20. Poslední soud.

4)

Přednáška: 62. Pohlavní síla ve svém významu k duchovnímu vzestupu.

5)

Přednáška: 37. Symbolika v lidském osudu.